

ΣΟΥΠΕΡ ΜΠΑΣΚΕΤΕΣ

No 2

ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΝΤΕΡΜΠΙ

Alberto Casamayor

εικονογράφιση

Palma&Kako

διόπτρα

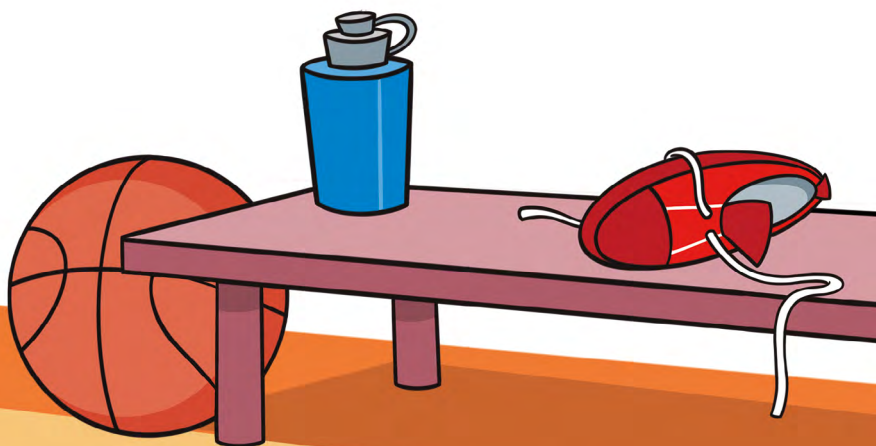

**ΕΙΜΑΙ Ο ΤΖΟΕΛ
ΚΑΙ ΕΙΜΑΙ
ΕΝΝΙΑ ΧΡΟΝΩΝ.**

Μπορεί να με ξέρετε ήδη, κι αν όχι, θα με μάθετε σύντομα. Και τότε θα ανακαλύψετε ότι δεν παίζω πολύ καιρό μπάσκετ κι ότι έχω φτιάξει μια ομάδα με τα φιλαράκια μου, τις **ΣΟΥΠΕΡ ΜΠΑΣΚΕΤΕΣ**.

Επίσης, γρήγορα θα αντιληφθείτε πως ούτε στο να βάζω καλάθια είμαι ιδιαίτερα καλός. Και πως, όταν προσπαθούμε να κερδίσουμε, μερικές φορές δυσκολευόμαστε λίγο... ή και πολύ, όπως τώρα.

Παίζουμε στην τελευταία περίοδο ενός σούπερ σημαντικού αγώνα εναντίον των Χρυσών Παιδιών και ο πίνακας δείχνει ότι χάνουμε με δεκατέσσερις πόντους διαφορά.

Κερδίζω το ριμπάουντ στην επίθεση και ακούω τη Λόρα, η οποία είναι η καλύτερή μας παίκτρια και προσπαθεί πάντα να βοηθήσει, να λείει:

Όταν προσπαθώ να της πασάρω την μπάλα, μπαίνουν στη μέση μακριά, λεπτά χέρια και πόδια. Μια παίκτρια της αντίπαλης ομάδας μου **κλείνει το μάτι**. Μετά μου το κλείνει ξανά και ξανά. Η αλήθεια είναι πως τα μάτια της είναι γαλανά και πολύ όμορφα...

Παίζει να της αρέσω; Αλλά...

Έχω ξαφνιαστεί τόσο που δεν παίρνω χαμπάρι ότι μου κλέβει την μπάλα.

«Δεν ξέρω αν σε αυτή την τύπισσα κάνεις ΚΛΙΚ ή αν έχει κάποιο νευρικό ΤΙΚ», λέει ο Μπερμούντες.

«Θα ήταν τέλειο ζευγάρι, πάντως», μουρμουρίζει ο Νικ, που είναι ο κορυφαίος μας παίκτης. Ωστόσο, κάθε-ται στον πάγκο γιατί περνάει δύσκολα.

Η μπάλα φτάνει σε μια αντίπαλη παίκτρια που φοράει το νούμερο 87. Εκείνη σουτάρει από χιλιόμετρα και η μπάλα μπαίνει στο καλάθι σαν να είναι το πιο εύκολο πράγμα στον κόσμο.

Η Σάντρα, η πιο επιθετική παίκτριά μας, νευριάζει πιο γρήγορα κι από αρκούδα με πονοκέφαλο. Με αρπάζει λοιπόν από την μπλούζα.

«**Καρδούλια!** Όταν χάνεις την μπάλα, πιάζεις στην άμυνα. Μην πέφτεις στην παγίδα τους».

Αναρωτιέστε γιατί με λέει Καρδούλια ενώ το όνομά μου είναι Τζόελ; Επειδή μια φορά... το εσώρουχό μου είχε πάνω... Τέλος πάντων, περασμένα ξεχασμένα!

Ο προπονητής μας, ο κόουτς Έβανς, μας χειροκροτεί από τον πάγκο. Μάλλον θέλει να μας ανεβάσει το ηθικό. Έχει όμως τόσο τεράστια χέρια —έχει ύψος πάνω από ένα ογδόντα και τεράστια γυαλιστερά μάτια σαν χιονό-

μπαλες—, που τρομοκρατούμαι και μόνο που τον βλέπω. Περισσότερο θέλω να φύγω τρέχοντας παρά παίρνω θάρρος.

Ο Πάτρικ, ο πιο ψηλός και ο πιο ανταγωνιστικός παίκτης μας, που δεν του αρέσει να χάνει ακόμα κι αν παίζει με αντίπαλο ένα μωρό, αρπάζει την μπάλα και ετοιμάζεται να την πασάρει από την τελική γραμμή.

«Μακάρι να είχαν έρθει τα καινούρια μου γυαλιά...» μουρμουρίζει γιατί δεν βλέπει ούτε δεινόσαυρο στο μισό μέτρο.

Η μπάλα πηγαίνει στον Σαμ, που είναι ο νέος μας πόιντ γκαρντ. Είναι κοκκινομάλλης και τόσο σβούρας που μερικές φορές νομίζεις ότι βλέπεις πολλούς Σαμ ταυτόχρονα.

Από τα ηχεία του αθλητικού κέντρου ακούγονται τρομπέτες, λες και θα εμφανιστεί ο βασιλιάς των ιπποτών σε κάποια ταινία από αυτές που αρέσουν στον παππού μου.

Ο Σαμ κάνει μια σταυρωτή ντρίμπλα που σπάει τον γοφό του παίκτη με το νούμερο 77 και μετά πετάει την μπάλα στον Πάτρικ – δυνατά. Η μπάλα, που ο Πάτρικ δεν βλέπει καν, βγαίνει από το γήπεδο και κοπανάει σε μια διαφημιστική πινακίδα. Μπόινγκ, μπόινγκ! Αναπηδά πίσω στον Πάτρικ, ο οποίος ακόμη φωνάζει για να του τη δώσουν...

Η Σάντρα τον πιάνει από τον ώμο συνοφρυωμένη και τον οδηγεί στο καλάθι μας για να παίξει άμυνα.

«Δεν σε μάθαινε η Λόρα πώς να χρησιμοποιείς την ακοή σου για να προσανατολίζεσαι;»

«Η ωτίτιδά μου όλο και χειροτερεύει...»

Πάμε στην άμυνα ξεφυσώντας λαχανιασμένοι. Ρίχνω μια ματιά στον πάγκο. Δίπλα στην αδελφή του Μπερμούντες, που δεν μιλάει ποτέ και κοιτάζει συνέχεια το κινητό της, κάθεται η Μάλורי, η μυστηριώδης παίκτριά μας.

Η Μάλורי μερικές φορές μπορεί να δει το **μέλλον** και οι προβλέψεις της είναι πραγματικά χρήσιμες, αλλά σήμερα δεν μπορεί να το κάνει.

Γιατί έχουμε έρθει κάπου παραθαλάσσια γι' αυτό τον αγώνα και απ' ό,τι φαίνεται –μη με ρωτήσετε γιατί– η Μάλורי χάνει τις δυνάμεις της κοντά στη θάλασσα... Και, εντάξει, είμαι φανατικός αναγνώστης κόμικς κι έχω τρομερές γνώσεις σχετικά με τις υπερδυνάμεις, αλλά δεν έχω ακούσει ποτέ αυτή την παρενέργεια της θάλασσας...

«**Καλάθι!**» φωνάζουν οι οπαδοί των Χρυσών Παιδιών όταν το νούμερο 99 σκοράρει ξανά.

Η διαφορά στον πίνακα με το σκορ όλο και μεγαλώνει, οι συγγενείς και οι οπαδοί μας που έχουν έρθει να μας δουν νιώθουν το ίδιο πεσμένοι με εμάς.

Κοιτάζω τους συμπαίκτες μου αναστενάζοντας. Έχω ζαλιστεί γιατί οι φανέλες που φοράμε, από το μαγαζί με τα αθλητικά που έχει ο πατέρας του Νικ, είναι πραγματικά φριχτές. Αν τις κοιτάξεις για πολλή ώρα, πονοκεφαλιάζεις.

Μας κλέβουν πάλι την μπάλα. Αν βάλουν καλάθι... ούτε ο Κύριος Ταλαντούχος, ο αγαπημένος μου σούπερ ήρωας, δεν θα μπορούσε να γυρίσει το παιχνίδι.

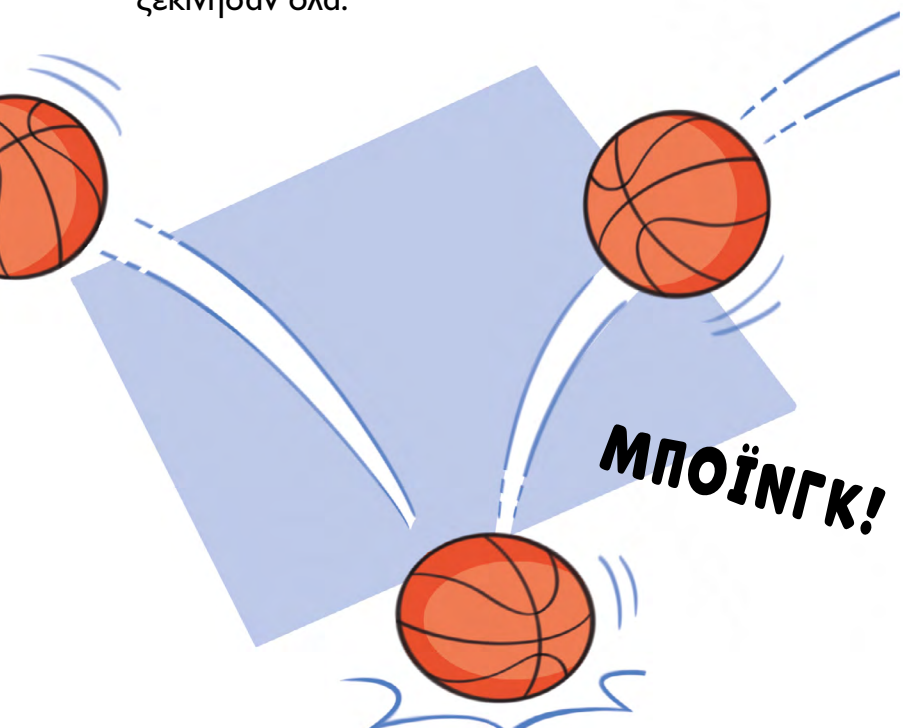
Το νούμερο 87 ετοιμάζεται να σουτάρει και ο Σαμ μας φωνάζει ξαφνικά: «Κάντε ό,τι κάνω!».

Μένουμε με το στόμα ανοιχτό γιατί ο Σαμ αρχίζει να...

Για μια στιγμή. Μάλλον αναρωτιέστε...

Ο Σαμ; Μα ποιος είναι ο Σαμ; Και γιατί αυτό το παιχνίδι είναι τόσο σημαντικό; Και ποια είναι η αντίπαλη ομάδα; Και ποια είναι τα Χρυσά Παιδιά; Και γιατί είναι μια ομάδα από;...

Μισό λεπτό, τα λέω πολύ γρήγορα... Αν θέλετε πραγματι να μάθετε, ελάτε μαζί μου και θα σας εξηγήσω πώς ξεκίνησαν όλα.

Όλα άρχισαν μία εβδομάδα προτού ο Σαμ φωνάξει:
«Κάντε ό,τι κάνω!».

Για να σας δώσω μια ιδέα πού βρισκόμαστε χρονικά, θα σας πω ότι έχουν περάσει λίγες μόνο μέρες από εκείνη τη νίκη μας στο τουρνουά του εστιατορίου με τα χορτοφαγικά μπέργκερ Τα Ζουμερά Φασόλια.

Από τότε παίκτριες και παίκτες της ομάδας μας έχουμε τη συνήθεια να βρισκόμαστε μετά το μάθημα. Το σχολείο μάς έχει παραχωρήσει τα αποδυτήρια δίπλα στο γήπεδο του μπάσκετ, όπου αλλάζουμε και μετά προπονούμαστε.

Σε περίπτωση που δεν μας ξέρετε ακόμη, οι **Σούπερ Μπασκέτες** είναι οι...

ΠΑΤΡΙΚ
Τρελαίνεται
για το μπάσκετ.

ΝΙΚ
Τρελαίνεται...
για τη φράντζα του.

ΜΑΛΟΡΙ
Μερικές φορές
προβλέπει το μέλλον.

ΣΑΝΤΡΑ
Είναι φανατική των
πολεμικών τεχνών.

ΛΟΡΑ
Έχει πάθος με τη μόδα.

ΜΠΕΡΜΟΥΝΤΕΣ
Αγαπάει την ποίηση
και μιλάει με ρίμες.

ΤΖΟΕΛ
Μου αρέσουν πολύ
τα κόμικς, αλλά...

...ανακάλυψα ότι μου αρέσει ακόμα περισσότερο να περνάω χρόνο με τα φιλαράκια μου. Έτσι, στηρίζω φανατικά τις Σούπερ Μπασκέτες και θα έκανα τα πάντα γι' αυτούς.

Όσο περιμένουμε τον προπονητή να έρθει στα αποδυτήρια, παρατηρώ ότι η Σάντρα, που είναι λίγο-αρκετά-πολύ επιθετική, κρατάει πολλά ρυζόχαρτα στα χέρια με τρυφερότητα.

«Τι όμορφα ρυζόχαρτα!» της λέει η Λόρα.

«Ξόδεψα όλα τα χρήματα που αποταμίευα επί πέντε χρόνια στα γενέθλιά μου», μουγκρίζει η Σάντρα. «Τελευταία το μόνο που με ηρεμεί όταν θυμώνω είναι ο ήχος που κάνουν τα ρυζόχαρτα όταν τα φυσάει ο αέρας».

Ο Μπερμούντες, που είναι δίπλα μου, δείχνει τα ρυζόχαρτα της Σάντρα και ψιθυρίζει: «Μοιάζουν πιο εύθραυστα κι από ΓΥΑΛΙ! Μείνε μακριά τους καλύτερα, για να μη σε κάνει τόπι στο ξύλο ΑΥΤΗ».

Κι έχει δίκιο. Όποιος θέλει τη ζωή του, δεν πρέπει να πλησιάσει ποτέ αυτά τα ρυζόχαρτα. **Ποτέ!**

Ο προπονητής μας, ο κόουτς Έβανς, που είναι επίσης και ο γυμναστής μας στο σχολείο, δεν αργεί να εμφανιστεί.

ΚΟΟΥΤΣ ΕΒΑΝΣ

Θέλει να τον λέμε Έβανς, κόουτς Έβανς ή ακόμα και Ε! Βανς! Ζει για να προπονεί, η γυναίκα του είναι η σέν-σεϊ που διδάσκει καράτε στο σχολείο, και είναι ο θετός πατέρας της πιο άγριας παίκτριάς μας, της Σάντρα. Επίσης, υποφέρει από ναρκοληψία – ξέρετε τι είναι αυτό;

Λοιπόν, τον παίρνει ξαφνικά ο ύπνος χωρίς καμία προειδοποίηση, πραγματικά οπουδήποτε! Γι' αυτό πίνει συνέχεια καφέ, και μάλιστα πολλά λίτρα, αν και δεν τον πιάνει, γιατί και πάλι αποκοιμίζεται.

Ευτυχώς, ανακαλύψαμε ότι η λύση για να μην κοιμάται κάθε τόσο είναι... να καθαρίζει τα αφτιά του με μπατονέτες! Ναι, δεν είναι και πολύ επιστημονικό, το ξέρω, αλλά να που πιάνει!

Με μια πρώτη ματιά μοιάζει λίγο τρομακτικός, γιατί είναι μεγαλόσωμος και μυώδης και τα τεράστια μάτια του λάμπουν σαν φωτιά στο πρόσωπό του. Είναι όμως φοβερός προπονητής!

«**ΣΟΥΠΕΡ ΜΠΑΣΚΕΤΕΣ!**» βροντοφωνάζει με τέτοια ένταση που ένα κοράκι από πάνω μας γεννάει ένα αβγό από την τρομάρα του. «Έχω νέα για σας. Όπως ξέρετε, ο τελικός του τουρνουά των χορτοφαγικών μπέργκερ Τα Ζουμερά Φασόλια προβλήθηκε στο YouTube και τον είδαν χιλιάδες άνθρωποι».

«Και στο μαγαζί με τα αθλητικά είδη του πατέρα μου, πουλάνε τόσο πολλά μπλουζάκια που λένε να γυρίσουν ένα ντοκιμαντέρ για μας!» λέει ο Νικ χαϊδεύοντας τη φράντζα του. «Ο πατέρας μου πάντα ήθελε να γίνει σχεδιαστής μόδας κι επειδή φτιάχνει τα μπλουζάκια μας, τώρα οι τράπεζες του δίνουν τόσα λεφτά που μπορεί και φτιάχνει πολλά κοντομάνικα και φούτερ με κουκούλα. Τα σχέδια είναι δικά του κι έχουν το σήμα του μαγαζιού επάνω: Του Νίκολας τα Αθλητικά, Για Μεγάλους και Παιδιά, και... **ξεπουλάει!**»

Με τον Μπερμούντες κοιταζόμαστε λοξά. Πέρα από το γεγονός ότι δεν έχουμε δει ποτέ κανέναν να φοράει τα ρούχα του πατέρα του Νικ, την τελευταία φορά που περάσαμε έξω από το μαγαζί, στη βιτρίνα υπήρχαν τα ίδια απαίσια κοντομάνικα που έχει πάντα. Κι ήταν ακόμα πιο **φριχτά** κι από διαγώνισμα την τελευταία μέρα του σχολείου.

Ο κόουτς Έβανς πίνει μια γουλιά καφέ και σταυρώνει τα γιγάντια χέρια στο στήрно του.

«Με πήραν τηλέφωνο για να μου ζητήσουν να συμμετάσχουμε σε ένα τουρνουά πρωταθλητών. Το πρώτο βραβείο είναι μια γερή επιταγή. Ακριβώς ό,τι χρειαζόμαστε για να μη διαλυθούν οι Σούπερ Μπασκέτες».

Ξαφνιάζομαι λίγο. Γιατί να διαλυθούμε; Τα μάτια του Νικ αστράφτουν σαν φωτοβολίδες· στρώνοντας το σήμα του μαγαζιού του πατέρα του που είναι πάνω στη ζακέτα, λέει:

Ναι, όλοι ξέρετε
ότι πατέρας μου
θα μας δώσει δωρεάν
τα μπλουζάκια για
να παίξουμε...

...και βέβαια
έτσι χάνει πολύ χρήμα.
Όχι ότι το χρειάζεται,
γιατί έχει μπόλικο,
αλλά...

«Δεν το είχα σκεφτεί αυτό», λέει η Λόρα. «Πρέπει να ταξιδεύουμε και να τρώμε έξω ή ακόμα και να δηλώνουμε συμμετοχή σε τουρνουά, κι όλα αυτά κοστίζουν».

«Αυτή τη φορά πάντως τα κάναμε ΜΑΝΤΑΡΑ· κανείς από την ομάδα μας δεν έχει ΔΕΚΑΡΑ», παραπονιέται ο Μπερμούντες, ενώ μασάει ένα ζελεδάκι που έχει γεύση –μπλιαξ!– σπανάκι.

Οχι! Κι εγώ που νόμιζα ότι για να συνεχίσουμε να παίζουμε χρειαζόμασταν μόνο μία μπάλα και δύο μπασκέτες. Τώρα που έχω επιτέλους μια παρέα με φιλαράκια, δεν μπορώ να αφήσω τις Σούπερ Μπασκέτες να διαλυθούν. Λοιπόν, όπως θα έλεγε ο Κύριος Ταλαντούχος...

πρέπει να νικήσουμε!

«Και σε πόσους αγώνες πρέπει να παίξουμε στο τουρνουά;» ρωτάω αγχωμένος.

«Το παράξενο είναι πως μιλάμε για τουρνουά ενός παιχνιδιού!» φωνάζει ο κόουτς Έβανς.

«Τέλειο! Οι μόνες ομάδες που μπορούν να παίξουν σε τέτοια τουρνουά είναι αυτές που έχουν κερδίσει άλλα», λέει ενθουσιασμένος ο Πάτρικ. Ξέρει τα πάντα για όλα τα αθλήματα. Επειδή δεν έχουν έρθει ακόμη τα καινούρια γυαλιά του και μόλις έβαλε τα παλιά μέσα

στην τσέπη του μπουφάν, μιλάει σε έναν πυροσβεστήρα νομίζοντας πως είναι κάποιος από εμάς.

«Οπότε είναι σαν να παίζουμε σε ΤΕΛΙΚΟ! Χωρίς πλέι οφ, με μόνο μία ελπίδα επιβίωσης για ΟΔΗΓΟ!» λέει σκεπτικός ο Μπερμούντες, που μορφάζει σαν να πάτησε κάτι αηδιαστικό καθώς τρώει άλλο ένα ζελεδάκι. Απ' ό,τι φαίνεται, η γεύση του αυτή τη φορά είναι λαχανάκι Βρυξελλών.

Περιμένω τη Μάλורי να προβλέψει μια ήττα, να προβλέψει κάποια καταστροφή, αλλά εκείνη παραμένει σιωπηλή με τα μάτια μισόκλειστα και πολύ συγκεντρωμένη. Οι άλλοι αρχίζουν να χοροπηδάνε στο προαύλιο.

«Θα παίζουμε σε τε-λι-κό!» σιγοτραγουδά ο Πάτρικ που δεν έχει συνειδητοποιήσει ότι στέκεται δίπλα σε μια μπασκέτα μέχρι που προσπαθεί να κάνει **κόλλα πέντε** μαζί της.

«Και ποιος διοργανώνει το τουρνουά;» ρωτάω.

Ο προπονητής στρέφει τα τεράστια μάτια του σ' εμένα, με κοιτάζει με μυστηριώδες ύφος ενώ πίνει άλλη μία μεγάλη γουλιά από τον καφέ του. Οι άλλοι σταματούν το τραγούδι και τον κοιτάζουν ενθουσιασμένοι.

Αυτό είναι
το πιο περίεργο
απ' όλα...
ο σπόνσορας δεν θέλει
να αποκαλυφθεί.

Αλλά είναι
κάποιος με πολλά,
πολλά, πολλά
λεφτά...

Τα μυστηριώδη λόγια του προπονητή εξάπτουν την περιέργειά μας. Διάφορες πιθανότητες αρχίζουν να σκάνε στο μυαλό μας σαν πυροτεχνήματα.

«Λοιπόν, αφού δεν λένε ποιοι είναι, μπορεί να είναι σαν τους ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥΣ, κι όλους αυτούς τους ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ», συμπεραίνει ο Μπερμούντες, που έχει καταπιεί το ζελεδάκι του κι έχει χλωμιάσει.

«Μάλλον είναι κάποια φιλανθρωπική οργάνωση που δεν επιθυμεί τη δημοσιότητα», προσθέτει με σιγουριά η Λόρα.

«Ίσως είναι το **NBA** που κάνει κρυφά σκάουτινγκ για ταλέντα», σχολιάζει ο Πάτρικ, κοιτάζοντας προς όλες τις κατευθύνσεις.

«Σταματήστε τις υποθέσεις!» φωνάζει ο προπονητής. «Παίζουμε ενάντια στα Χρυσά Παιδιά, μια ομάδα που κέρδισε επίσης ένα τουρνουά. Πηγαίνετε τώρα να αλλάξετε! Μας περιμένει σκληρή προπόνηση. Θα ξεκινήσουμε τέσσερις εναντίον τεσσάρων».

Παρόλο που έχουμε ένα εκατομμύριο ερωτήσεις κατά νου, το μουγκρητό του προπονητή μάς κάνει να ράψουμε τα χείλη μας.

